

Comentariul poeziei Vara Sfantului Mihai scrisa de Lucian Blaga- a patra parte

Poezia indica o mutare a naturii in sufletul poetului, cu tot ceea ce in eternitate se "desfasoara" in ea "Iubito-mbogateste-ti cantaretul/ muta-mi cu mana ta in suflet lacul, si ce mai vezi, vampaia si inghetul/ dumbrava, cerbii, trestia si veacul."

Poetul accepta lumea asa cum aceasta i se daruie, prin intermediul iubitei, lumea buna si rea, spatiala si temporala cosmica si familiara, ca valoare in sine ce trebuie asumata. El este constient acum de existenta unui "talc" suprem, in esenta "solar", care este sinonim cu viata, cu fiinta. Prin eros, ca temelie a vietii, se sporesc in mod firesc orizonturile cantarii: "Iubito-rnbogateste-ti cantaretul" (vers-motiv cardinal). Metafora "lumii-vesmant" sugereaza concretul, bucuriile terestre ridicate la rangul inalt al implinirilor spirituale: "O, lumea daca nu-i o amagire/ Ne este un senin vesmant". Nu mai avem de-a face cu un eros transcedental, ci cu unul innobilat de acceptarea lumii, ca dat imediat, ca vesmant "senin".

Lumea - "haina" se releva prin tandemul iubita-cantaret, alcatuind impreuna o entitate: "O, lumea e albastra haina/ in care ne cuprindem, stransi in taina".

Demonismul traiirii dionisiace din poezia de tinerete devine aici ardere spiritualizata; sporirea tineretii sangelui este strans legata de prezenta unui "gand" si a unui "talc solar": "ca vara sangelui sa nu se piarda/ Ca vraja basmului mereu sa arda".

Prin eros, poetul matur si indragostit, descopera acum lumea ca aspiratie concreta, lumea ca insatietate primordiala inscrisa in fiinta umana asa cum apare intr-o poezie din acelasi ciclu, intitulata "inca o data!": "Nu-i apa sa astampere de-ajuns/ nu mi-e destul viata, cartea/ Iubire-as vrea, pierzare, jar/ cum voi simti odata moartea"

Blaga este adeptul libertatii prozodice. Alaturi de versul liber muzicalizat, el propune, mai ales prin volumul "Poezii" (1962), vechi ritmuri prozodice, a caror disciplina unduioasa arata a fi profitat din plin de scoala libertatii. Poezia la care ne referim este scrisa in vers clasic, cu masura de 11 silabe. Ritmul este iambic, iar rima mixta (Imperecheata incrucisata si imbratisata) - in perfecta concordanta cu sentimentul dominant al poeziei.